

Üks teise järrej said nad töetundmisi. Kõrtemil, enne lauval esjitäja turja pole, olli niiad nisamna tulliseks ja wagguraks saatjaks hea pole kannud. Wina mäma asjmel olli ta mu kaubapodi osutund. Hassul olli temmal valju tentajaid ja viltojaid, aga ta ei jätmud palvet ega malvoniisi ja peagi täks ta asji nönda, kui Josephi seisab üllevandub: „Mis ta teggi, sedda lastis Isiomi hästi korda miüma.” Kauba ostjad — lähividalt ja laugelt — siggisid pääw pärwalt juure, fest et kaup ning kaupmees selged ja mööt hea olli.

Kord piddas ta omma eslumüntmisse mällestusväwa. Täie laua ümber istusid lõif temma endised tuttavad, kes niiid la lõil armfamiad sõbrad olid ja Koõl istus omma Annaga ülemal laua otsas perrerahva lõrwas ja nende lepused al otsas laua ümber. Mõraste lõbbus lõunne ning lähe näggu olid tunnistajad fest heast ellu-loest ja süddame rahusti, mis niiud iggaühel onimas maja ja süddames tunnis ollevarad. Kõige rõõmsam teistest olli peremees issi. Temma ollemine olli ülesildje nüs ja armastuse väart, nönda et iggaühhe südda ta pole hoidis.

Võppetuselks olgu veel ööldud: Üus kaupmees auastas ning armastas onima naest, kes allanduse ja uesjuulguisega tedda olli melevarrandamise pole juhhatanud; ta ländis tedda otsego lätte peal, kust ta sõbradki wagga ellu tähte said.

Kui ta tisleriga loos olli ja tuli et omnia naest piddid siitma, siis olli neil ifsa Salomoni sönnad sunis: „Kes wagga wahwa naesc leiab, se on palju ennam kannud kui tallid pärlid!” —